

Arrest

nr. 167 702 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, en XI, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, beide handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 21 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2015 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 april 2014 dienen verzoekers een visumaanvraag in op grond van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bij de Belgische ambassade te Kampala.

Op 21 augustus 2014 weigert de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de afgifte van een visum op grond van artikel 40*bis*

van de Vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissingen werd door elk van de verzoekers afzonderlijk een vordering tot schorsing en annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De procedures zijn gekend onder de rolnummers RvV X, RvV X, RvV X, RvV X en RvV X.

Op 2 december 2014 dienen verzoekers een tweede visumaanvraag in op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade te Kampala.

Op 20 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08.07.2011, in voege getreden op 22.09.2011;

Overwegende dat op datum van 19/11/2014 via de Belgische ambassade in Kampala visumaanvragen gezinshereniging ingediend werden op naam van A.H.A. [...] en haar kinderen M.A.A. [...], M.S.A. [...], M.S.A. [...] en M.A.A. [...] om respectievelijk haar veronderstelde echtgenoot en hun veronderstelde vader, A.M. [...], geboren op 05/06/1967, van Nederlandse nationaliteit, in België te vervoegen;

Overwegende dat uit het administratieve dossier blijkt dat heer A.M. [...] werkzaam is in Nederland en in België ingeschreven is als beschikker van voldoende inkomsten.

Overwegende dat Art. 40bis van hogervermelde wet vermeldt: "... De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in §2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt."

Overwegende dat, rekening houdend met de referentiebedragen voor de bepaling van het leefloon, de heer M. A. A. [...] over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om zes bijkomende personen ten laste te nemen in België.

Overwegende daarenboven dat het dossier geen enkel bewijs bevat dat de inkomsten van heer M. A. A. [...] voldoende zijn om in zijn eigen noden en deze van zijn zes familieleden te voorzien zonder dat zij tijdens hun verblijf ten laste zouden kunnen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

Overwegende daarenboven dat er geen enkel document werd voorgelegd ter staving van de verwantschap tussen betrokkenen en deze hierdoor dan ook niet bewezen wordt geacht.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden wat betreft de gezinshereniging in hogervermeld artikel en wordt het visum gezinshereniging geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Verzoekers adstrueren hun eerste middel als volgt:

"II.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij onder andere geweigerd omdat er geen enkel document zou zijn voorgelegd dat de verwantschap tussen verzoekende partijen en haar Nederlandse echtgenoot/vader bewijst.

Nochtans werden wel degelijk documenten voorgelegd om de verwantschap aan te tonen bij de aanvraag (Cf. Stuk 3).

Opdat een buitenlands document ten aanzien van de Belgische autoriteiten enige waarde zou hebben, dient het in principe gelegaliseerd te zijn (hierop bestaan uiteraard uitzonderingen, voorzien bij verdragen, bv. het Apostillevrdrag).

Met betrekking tot Somalische documenten stelt zich in casu een bijzonder probleem: deze kunnen immers niet gelegaliseerd worden.

Cf. http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie_van_documenten/:

Uw gekozen criteria

Situatie

Gebruik een buitenlands document in België

Land

Somalië

Documentgroep

andere documenten opgesteld of gelegaliseerd door een lokale autoriteit

Document

...

Het is onmogelijk het document te legaliseren.

De bevoegde ambassade geeft een negatief attest af.

Gelieve u te wenden tot de bevoegde Ambassade of het bevoegde Consulaat van België.

U kunt dit attest eveneens verkrijgen bij de dienst legalisatie van de FOD Buitenlandse Zaken te Brussel.

II.1.2. Met betrekking tot Somalische documenten (die zoals hierboven uiteengezet niet gelegaliseerd kunnen worden) stellen zich immers meerdere, algemeen gekende, problemen:

- De Somalische regering werd door België niet erkend;*
- De Somalische archieven werden vernietigd in 1991 tijdens de burgeroorlog, waardoor geen geloofwaardige (verwantschaps)documenten meer kunnen worden afgeleverd.*

Dit is dan ook de reden waarom verwerende partij, wanneer zij met een Somalische vraag tot gezinshereniging geconfronteerd wordt, normaliter een DNA-test voorstelt met de gemeenschappelijke kinderen.

In casu is dit niet gebeurd. Verwerende partij verwijt verzoekende partij geen verwantschapsdocument te hebben voorgelegd, terwijl zij, wanneer dit document wel had voorgelegen, toch zou geweigerd hebben onder voorbehoud van een DNA-test aangezien zij alle Somalische documenten a priori als compleet waardeloos beschouwt. Het is dan ook onduidelijk welk stavingsdocument verwerende partij precies bedoelt wanneer zij stelt dat 'geen enkel document voorligt ter staving van de verwantschap'. Nul n'est tenu à l'impossible.

II.1.3. Wetende dat verzoekende partij niet in staat was om een verwantschapsdocument met enige waarde over te maken, had verwerende partij redelijkerwijze op een andere manier de verwantschap moeten trachten te achterhalen, dit in samenwerking met verzoekende partij, hun minderjarige kinderen en haar Nederlandse echtgenoot.

Artikel 41, §2, laatste lid Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."

De redelijkheid, die verwerende partij had moeten aan de dag leggen, vloeit in casu voort uit de wet zelf. De Raad dient zich in deze dus niet te beperken tot een louter marginale toetsing van een schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Il.1.4. In casu kan gesteld worden dat verwerende partij, goed wetende dat Somaliërs onmogelijk aan 'officiële documenten' kunnen geraken, niet alleen niet verduidelijkt heeft welk document zij dan wel verwacht en verzoekende partij evenmin de kans gegeven heeft haar verwantschapsband op een andere wijze te laten vaststellen.

Nochtans is een samenwerking tussen verwerende en verzoekende partij in deze onontbeerlijk om bv. een DNA-test (die zowel in België als Kampala) had kunnen plaatsvinden, te doen slagen. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing is strijdig met artikel 41, §2, in fine van de Vreemdelingenwet evenals de materiële motiveringsplicht."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partijen:

"Verzoekende partij meent een schending van de voormelde wetsbepalingen te kunnen aanvoeren.

Ter ondersteuning verwijst zij naar de onmogelijkheid om een gelegaliseerd document voor te leggen waaruit blijkt dat verzoekende partij een graad van verwantschap heeft met haar Nederlandse vader. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zou volgens verzoekende partij een DNA onderzoek dienen uit te voeren.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de inhoud van het artikel 41, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet:

"Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."

Uit een simpele lezing van dit artikel vloeit voort dat er op de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de plicht rust om, alvorens een vreemdeling te verdrijven naar het land van herkomst, in de gelegenheid te brengen de vereiste documenten te verkrijgen, in casu de bewijzen van bloedverwantschap.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, doch wel een weigering tot toekenning van een visum. Voormelde beslissing houdt dus geen verwijderingsmaatregel in.

Terwijl verzoekende partij op dit ogenblik in Somalië bevindt. Van enige repatriëring naar het land van herkomst kan aldus geen sprake zijn.

Nopens de voorgelegde documenten laat verweerder gelden dat de verzoekende partij een Somalische geboorteakte en huwelijksakte voorlegt.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging heeft hierbij terecht geoordeeld dat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht, bij gebreke aan legalisatie.

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 30 WIPR:

"§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Het kan ook niet dienstig worden betwist door verzoekende partij dat zij door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet in de mogelijkheid is gesteld om de nodige documenten binnen te brengen.

Het weze dienaangaande benadrukt dat verzoekende partij op 02.12.2014 een visumaanvraag gezinshereniging heeft ingediend, en dat er op 20.03.2015 een beslissing werd genomen. Verzoekende partij heeft aldus 4 maanden de tijd gehad om de nodige documenten neer te leggen ter bewijs van de verwantschap met de referentiepersoon.

Terwijl er reeds op 21.08.2014 een visumaanvraag werd geweigerd, om reden dat er geen bewijs voorhanden was van een graad van verwantschap tussen de verzoekende partij (de kinderen) en de referentiepersoon.

De beschouwingen van verzoekende partij missen dan ook elke feitelijke en juridische grondslag.

Verzoekende partij meent voorts dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie stappen diende te ondernemen om samen te werken om een DNA test uit te voeren.

Verweerder benadrukt dat uit artikel 41, §2, lid 2 van de Vreemdelingenwet op generlei wijze voortvloeit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een deel van de bewijslast die op de verzoekende partij rust zou moeten dragen.

Noch vloeit uit voormeld artikel voort dat er een DNA test dient te worden uitgevoerd. Integendeel, de bewijslast wordt op grond van artikel 41, §2, lid 2 van de Vreemdelingenwet bij de verzoekende partij zelf gelegd.

Geheel ten overvloede verwijst verweerder nog naar vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij telkenmale werd geoordeeld dat de bewijslast op de aanvrager rust:

“De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen. In de bijlage 19ter die werd afgeleverd aan verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd het volgende gesteld: (...) (R.v.V. nr. 119.003 dd. 17.02.2014)

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij alsdat er een plicht op de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie rust, terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de voormelde wetsbepalingen of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de visumaanvraag gezinshereniging diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu hebben verzoekers op 2 december 2014 een nieuwe visumaanvraag ingediend op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. In hun begeleidende brief van 29 oktober 2014 geven verzoekers aan dat ze een kopie van hun Oegandese verblijfskaart, hun geboorteakten en de verblijfskaart van de te vervoegen persoon voorleggen. Ze wijzen er ook op dat, indien de geboorte- en huwelijksakte niet zouden volstaan ten einde de verwantschapsbande aan te tonen omdat de Somalische documenten niet kunnen gelegaliseerd worden, ze bereid zijn hun volle medewerking te verlenen om de verwantschapsband met andere middelen aan te tonen, met name een interview, DNA-test, enz.

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat indien de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband niet bewezen wordt door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Ook wordt aangegeven dat indien dit niet mogelijk is, de minister of zijn gemachtigde kan overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. *In casu* hebben verzoekers, voor het nemen van de bestreden beslissing, aangegeven dat ze geen gelegaliseerde geboorte- en huwelijksakte kunnen voorleggen, en dat ze bereid waren om gehoord te worden of een DNA-analyse te ondergaan. Het is kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat er geen enkel document werd voorgelegd ter staving van de verwantschap tussen de betrokkenen, nu de geboorteakten en de huwelijksakte voorgelegd werden en verzoekers aangegeven hebben dat, indien dit noodzakelijk was, ze bereid waren om gehoord te worden of een DNA-analyse te ondergaan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet waarom de verwerende partij niet overgegaan is tot een gehoor of een DNA-analyse, nu artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit deze mogelijkheden ook aangeeft om de verwantschapsband aan te tonen. Uit de libellering van het artikel blijkt ook dat de minister of zijn gemachtigde hiertoe het initiatief dient te nemen. Verzoekers voeren bijgevolg terecht de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoekers adstrueren hun tweede middel als volgt:

“II.2.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij, geweigerd omdat de te vervoegen echtgenoot niet in het bezit zou zijn van ‘voldoende bestaansmiddelen’ om zes bijkomende personen ten laste te nemen en dus te voorkomen dat verzoekende partij zou ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel.

Artikel 40bis, § 4, tweede lid Vreemdelingenwet vermeldt enkel dat het EU-familieelid van verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken, zonder verdere precisering.

De interpretatie van het begrip ‘voldoende bestaansmiddelen’, kan echter duidelijk worden achterhaald wanneer artikel 8, 4° van de Richtlijn 2004/38/EG dd. 29/04/2004 erop wordt nagelezen:

“4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.”

Artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 stelt dit jaarlijks bedrag momenteel vast op 13.077,84 euro per jaar (geïndexeerd cijfer vanaf 1 september 2013) of 1.089,82 euro per maand. Dit is het bedrag aan bestaansmiddelen dat de wetgever noodzakelijk acht voor een persoon met een gezinslast ten einde te kunnen overleven.

De Nederlandse echtgenoot van verzoekende partij beschikt over ongeveer 1.500,00 euro aan bestaansmiddelen per maand. (Cf. stuk 3: loonfiches van september 2013 tot heden + verklaring werkgever) Dit bedrag ligt dus ruim boven de vereiste 1.089,82 euro per maand die vereist is (tarief aan leefloon voor persoon met gezinslast). Gelieve hierbij te willen noteren dat dit bedrag niet meer wijzigt naargelang het aantal bijkomende personen die men ten laste heeft.

Dit werd tevens uitdrukkelijk aangegeven bij de aanvraag (cf. Stuk 3).

II.2.1.2. Artikel 40bis, §4, tweede lid Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Met betrekking tot de aard en de regelmaat van de inkomsten maakt verwerende partij geen opmerking; verwerende partij stelt enkel dat de inkomsten onvoldoende zouden zijn om zes bijkomende familieleden ten laste te nemen.

II.2.1.3. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in casu strenger is voor verzoekende partij, familieelid van een Unieburger (!) met voldoende inkomsten, dan voor familieleden van Belgen of zelfs derdelanders (!).

Artikel 40ter Vreemdelingenwet (familieleden van Belgen) luidt immers als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

Artikel 10, §2 Vreemdelingenwet (familieleden van derdelanders) luidt als volgt:

“§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.”

Artikel 10, §5 Vreemdelingenwet verduidelijkt verder:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

Het bedrag, zoals hierboven bedoeld, stemt thans overeen met 1.307,78 euro per maand. In dat geval worden de vereiste bestaansmiddelen niet verder, per bijkomend gezinslid dat aan gezinshereniging wenst te doen, met een bijkomend bedrag verhoogd.

II.2.1.4. Verzoekende partij begrijpt dat de bestaansmiddelen voldoende moeten zijn en ook dat rekening wordt gehouden met het aantal familieleden dat reeds ten laste is van de te vervoegen persoon.

De vraag is echter of van een Unieburger, die vervoegd wordt, meer bestaansmiddelen kunnen worden vereist dan van derdelanders of Belgen.

Met andere woorden: kan van een Unieburger vereist worden dat hij meer dan 1.307,78 euro per maand verdient ten einde de vereiste van voldoende bestaansmiddelen te hebben voldaan? Verzoekende partij meent alvast van niet.

II.2.1.5. Het komt de Raad uiteraard niet toe om artikel 40bis, §4 Vreemdelingenwet rechtstreeks te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en te besluiten tot eventuele ongrondwettigheden.

Desalniettemin kan worden vastgesteld dat artikel 40bis, §4 Vreemdelingenwet niet verduidelijkt welk bedrag precies wordt bedoeld met ‘voldoende bestaansmiddelen’.

Conform het Waleffe-arrest (Cass, 20 november 1950) moet de rechter, wanneer de interpretatie van een wet onduidelijk is, ervan uitgaan dat de wetgever niet de bedoeling kan hebben gehad de Grondwet te schenden en bijgevolg een met de Grondwet strijdige interpretatie van de wet afwijzen.

Wanneer echter de wet duidelijk is, kan de rechter haar niet toetsen aan de Grondwet.

II.2.1.6. Zoals hoger gesteld verduidelijkt artikel 40bis, §4 Vreemdelingenwet niet precies hoeveel bestaansmiddelen bedoeld worden met ‘voldoende bestaansmiddelen’.

Verzoekende partij stelt zich echter op het standpunt dat de wetgever hiermee onmogelijk kan bedoeld hebben dat dit bedrag in bepaalde gevallen hoger zou moeten liggen dan het bedrag dat vereist wordt van derdelanders of Belgen teneinde door hun familieleden te kunnen worden vervoegd.

Verzoekende partij meent dat de Raad in deze niet moet overgaan tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk hof, doch wel dat een grondwetsconforme interpretatie van artikel 40bis, §4 Vreemdelingenwet perfect mogelijk is.

In casu heeft verwerende partij dit manifest niet gedaan. De echtgenoot van verzoekende partij beschikt immers over een maandelijks inkomen van 1.500,00 euro! Dit bedrag is aanzienlijk hoger dan 1.307,78 euro.

De bestreden beslissing schendt dus manifest artikel 40bis, §4 Vreemdelingenwet evenals de materiële motiveringsplicht.

II.2.1.7. Mocht de Raad niet overtuigd zijn van de mogelijk om artikel 40bis, §4 Vreemdelingenwet grondwetsconform te kunnen interpreteren, nodigt verzoekende partij de Raad uit om volgende prejudiciële vraag te willen stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt de interpretatie van artikel 40bis, §4, tweede lid Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet als zij zo gelezen wordt dat zij in bepaalde gevallen een hoger bedrag aan

bestaansmiddelen vereist van een Unieburger met verblijfsrecht in België die zich wil laten vervoegen door meerdere familieleden, dan dat zij zou vereisen van Belgen die zich conform artikel 40ter Vreemdelingenwet willen laten vervoegen door meerdere familieleden of derdelanders die zich conform artikel 10 Vreemdelingenwet door meerdere familieleden willen laten vervoegen?”

Verzoekende partij is alvast overtuigd dat het Grondwettelijk Hof deze vraag bevestigend zal beantwoorden.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partijen:

“Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, daar uit een samenlezing van artikel 10 e.v. en artikel 40 e.v. zou voortvloeien dat de Unieburger die vervoegd wordt, meer bestaansmiddelen dient voor te leggen dan derdelanders of Belgen.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verweerder stelt vast dat de door de verzoekende partij ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen artikel 40bis, §4 van de Wet van 12.12.1980 en niet tegen de in casu bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending (zie naar analogie Cass. S.09.0038.N, 17 mei 2010). De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekende partij als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Geheel ten overvloede wijst verweerder erop dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan verweerder een vestigingsaanvraag heeft ingediend, als volgt luidt:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. (eigen vetschrift en onderlijning).

Verzoekende partij wenst verwijst ter zake naar overweging nr. 10 uit de Richtlijn 2004/38/EG, waarvan voormeld artikel de omzetting vormt, waarin duidelijk wordt vermeld dat:

“Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen evenwel tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandsstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden.”

Uit een simpele lezing van voormelde overweging kan niet anders dan besloten worden dat ten alle prijzen dient te worden vermeden dat de vreemdeling die zij bij een burger van de Unie, in casu een Belg, ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel tijdens de volledige periode van zijn verblijf.

Voormelde doelstelling komt tevens tot uiting in de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt gesteld dat de wetgeving inzake gezinshereniging dient te worden toegepast in de strijd tegen het misbruik en de duurzaamheid van onze samenleving. (Parl. St. , nr. 53-443, Wetsvoorstel, p. 1.)

Eenzelfde doelstelling kan worden gelezen in de richtlijn 2003/86/EG, waarvan de artikelen 10 en volgende de omzetting vormen.

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 7 (c) van de richtlijn 2003/86/EG:

Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

Er dient met andere woorden voldoende zekerheid te worden geboden dat, indien aan de vreemdeling een verblijfsmachtiging wordt toegekend, er voldoende waarborgen worden aangevoerd door de vreemdeling dat hij tijdens de volle periode van zijn verblijf niet ten laste van het sociale bijstandsstelsel zou vallen, en hiervan geen misbruik zou kunnen maken.

Er kan dan ook niet anders dan worden besloten dat, gelet op het voorgaande, er een grondig onderzoek dient te worden gevoerd naar de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in kwestie, waarbij tevens rekening wordt gehouden met de gezinsleden die de referentiepersoon inmiddels moet onderhouden.

Het loutere feit dat dit niet uitdrukkelijk staat vermeld in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, betekent dus niet dat er geen onderzoek dient te worden gevoerd naar het aantal familieleden die ten laste zijn van de referentiepersoon en niet over een inkomen beschikken.

De beschouwingen van verzoekende partij gaan volledig voorbij aan de doelstelling die de wetgever heeft beoogd met het invoeren van de voorwaarde bij gezinshereniging dat de referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken.

Terwijl nog dient te worden benadrukt dat het bedrag dat wordt vooropgesteld van honderdtwintig procent van het bedrag zoals vermeld in artikel 14, §1, 3° van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie, slechts een richtbedrag is.

Verweerder laat nog gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, nu werd vastgesteld dat verzoekende partij 6 kinderen dient te onderhouden en een bewijs van inkomen voorlegt ten belope van € 1500, terecht heeft vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

De verweerder stelt vast dat de kritiek van verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar inleidend verzoekschrift er op lijkt gericht te zijn dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf een onderzoek voert naar de bestaansmiddelen die werden voorgelegd door de verzoekende partij.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de door verzoekende partij gevraagde beoordeling echter niet maken.

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verricht kan de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Tevens oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds:

“Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtszoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu om hoger vermelde redenen niet het geval is.” (R.v.V. nr. 1113 dd. 6.8.2007)

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve als annulatierechter optreedt, is de vordering van verzoekende partij, in zoverre zij vordert te worden geregulariseerd, onontvankelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de visumaanvraag gezinshereniging diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast. *In casu* wordt in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een

verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“Overwegende dat, rekening houdend met de referentiebedragen voor de bepaling van het leefloon, de heer M. A. A. [...] over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om zes bijkomende personen ten laste te nemen in België.*

Overwegende daarenboven dat het dossier geen enkel bewijs bevat dat de inkomsten van heer M. A. A. [...] voldoende zijn om in zijn eigen noden en deze van zijn zes familieleden te voorzien zonder dat zij tijdens hun verblijf ten laste zouden kunnen vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;”

Verzoekers wijzen op het gemiddelde maandloon van de referentiepersoon en stellen dat dit bedrag ruim hoger ligt dan het tarief voor het leefloon van een persoon met gezinslast. Ook wijzen ze erop dat in de bestreden beslissing niet omtrent de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen gemotiveerd wordt. Er wordt, volgens verzoekers, enkel gesteld dat de inkomsten, om zes bijkomende familieleden ten laste te nemen, onvoldoende is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon voor het nemen van de bestreden beslissing zijn loonfiches van september 2013 tot en met oktober 2014 voorgelegd heeft. Op de loonfiches wordt ook telkens het uit te betalen bedrag vermeld. Voorts blijkt uit de voorgelegde documenten dat de verzoekende partij sinds 1 mei 2001 bij dezelfde werkgever tewerkgesteld is met een contract van onbepaalde duur en voltijds werkt. Zowel uit de richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG als uit artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het niet de bedoeling is dat de gezinsleden die een burger van de Unie vervoegen of begeleiden ten laste komen te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Ook blijkt duidelijk dat het niet de bedoeling is om met referentiebedragen te werken, maar dat een concrete evaluatie van de bestaansmiddelen dient te gebeuren waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkenen. Artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat *“In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij *in concreto* rekening heeft gehouden met de concrete bestaansmiddelen van de verzoekende partij - deze worden immers ook niet vermeld in de bestreden beslissing-, de aard en regelmaat van de inkomsten en de concrete gezinssituatie, met name de behoeften van de referentiepersoon, de echtgenote, de minderjarige en meerderjarige kinderen. De verwerende partij beperkt zich tot een theoretische stelling en poneert dat de referentiepersoon geen zes personen ten laste kan hebben, zonder de concrete situatie van verzoekers en de referentiepersoon te onderzoeken.

De verzoekende partij voert terecht de schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aan. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.3. Gelet op het gegeven dat een gegrond middel aangevoerd werd tegen de twee motieven waarop de bestreden beslissing steunt, leidt dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2015 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS